

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 6853/13
22.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле, мал. А.А. из ..., чији је законски заступник Б.Б. из ..., ул. ... бр. ..., а чији је пуномоћник Урош Милосављевић, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 29/2, против тужене Градске управе града Београда – Секретаријата за социјалну заштиту – Сектора за социјалну заштиту, ради поништаја решења XIX – 02 број 560-208/2013 од 15.03.2013. године, у предмету остваривања права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем поништено је решење Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Звездара број: 55323-174/2008 од 22.01.2008. године и решено тако што је: признато право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица мал. А.А. из ..., ул. ... бр. ..., у месечном износу од 18.624,00 динара; одређено да се исплата по том решењу врши почев од 16.08.2010. године до 30.09.2010. године, законској заступници – мајци Б.Б. из ..., ул. ... број ...; обавезан корисник права, његов законски заступник или старатељ, да пријави сваку промену од утицаја на признато право у року од 15 дана од дана настале промене и одређено да се тим решењем замењује решење Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Звездара број: 55320-875/2007 од 21.08.2008. године. Наведеним решењем првостепеног органа број: 55323-174/2008 од 22.01.2008. године није признато право на увећани додатак за туђу негу и помоћ мал. А.А. из ..., због неиспуњавања медицинских услова из члана 244. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.04.2013. године, преко пуномоћника, тужилца је оспорила законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Истакла је да тужбу подноси због тога што је неправилно / нетачно утврђен датум од када тужилца има право на увећани додатак за туђу помоћ и негу, јер јој то право припада и пре 16.08.2010. године, како је то решењем одређено. Навела је да је још првобитним вештачењем од 16.10.2007. године и решењем Центра за социјални рад од 22.01.2008. године установљено да тужилца има органски трајни поремећај у висини од 70% (према тежини неуролошких и

психичких испада) који је прописан главом III тачком 8. Правилника о утврђивању телесних оштећења, па сматра да, уколико се правилно примени одредба члана 94. Закона о социјалној заштити, тужили припада право на увећани додатак за туђу помоћ и негу почев од дана када је утврђен органски трајни поремећај у висини од 70%, тј. од 16.10.2007. године. Даље је навела и да се из ожалбеног решења, као ни из налаза органа вештачења не види у чему се састоји погоршање стања код тужиле, односно да исти не наводе разлику између особе са 70% телесног оштећења и особе са 100% телесног оштећења, док приложени докази, који се односе на прегледе од стране лекара специјалиста, потврђују да је тужилца још од раније на нивоу тешке менталне ретардације, а не тек од 16.08.2010 године како то налази орган вештачења. Осим тога, додала је и да се лекарским извештајима нигде не тврди да долази до погоршања стања, већ то одједном утврђује орган вештачења, а што указује да је мал. А.А. још од раније особа са 100% телесног оштећења. Са тих и других разлога ближе изнетих у тужби, предложила је да суд ову управну ствар реши у спору пуне јурисдикције.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења произлази да решењем Градског центра за социјални рад - Одељење Звездара број: 55323-174/2008 од 22.01.2008. године овде тужили мал. А.А. из ... није признато право на увећани додатак за туђу негу и помоћ, због неиспуњавања медицинских услова из члана 244. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Тужени орган је, у поступку извршења пресуде Управног суда 6 У. 4912/12 од 31.01.2013. године, донео оспорено решење од 15.03.2013. године, којим је поништио решење Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Звездара број: 55323-174/2008 од 22.01.2008. године и решио тако што је: признао право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица мал. А.А. из ..., у месечном износу од 18.624,00 динара; одредио да се исплата по том решењу врши почев од 16.08.2010. године до 30.09.2010. године, законској заступници – мајци Б.Б. из ..., ул. ... број ...; обавезао корисника права, његовог законског заступника или старатеља, да пријави сваку промену од утицаја на признато право у року од 15 дана од дана настале промене и одредио да се тим решењем замењује решење Градског центра за социјални рад у Београду – Одељење Звездара број: 55320-875/2007 од 21.08.2008. године. Овакву одлуку тужени орган је донео имајући у виду да је из Налаза, мишљења и оцене органа вештачења РФ ПИО у другостепеном поступку бр. 919 од 15.12.2010. године и допуне истог број: 91 од 31.01.2011. године, које је другостепени орган прибавио у поступку извршења пресуде Управног суда у Новом Саду број III-3 У.14269/10 (2008) од 24.09.2010. године, а који је сачињен на основу обављеног непосредног прегледа мал. А.А. дана 14.12.2010. године и увидом у медицинску документацију у списима, утврђено да се наведени орган вештачења сложио са Налазом, оценом и мишљењем првостепеног органа вештачења бр. 115 од 16.10.2007. године да на дан прегледа код органа вештачења у првостепеном поступку 16.10.2007. године, као и на дан захтева 21.03.2007. године, код тужиле постоји телесно оштећење по Глави III, тачка 8, у висини од 70%, због болести, уз контролни преглед који треба обавити за 3 године, тј. у октобру 2010. године, као и да је у међувремену дошло до погоршања здравственог стања код именоване, тако да на дан

прегледа код органа вештачења у другостепеном поступку 14.12.2010. године, као и на дан 16.08.2010. године (решење о рекатегоризацији по коме је дете (тужила) разврстана у категорију вишеструко ометеног детета, тешка ментална ретардација – Ф 72.1, са аутистичним елементима, Ф 84) код овде тужиле мал. А.А. постоји телесно оштећење по Глави III тачка 8 у висини од 100% због болести, трајно и да контролни преглед није потребан. Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања тужени орган је закључио да мал. А.А., као корисник права на додатак за помоћ и негу другог лица из члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити у ограниченом трајању до 30.09.2010. године, испуњава услове за признавање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица из члана 94. став 1. истог закона, и то почев од 16.08.2010. године до 30.09.2010. године, који износ увећаног додатка за помоћ и негу другог лица је утврђен сагласно одредби члана 94. став 5. наведеног закона. Сагласно изнетом, тужени орган је применом одредбе члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку донео оспорено решење.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити ("Сл. гласник РС" бр. 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промене у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољио своје основне животне потребе. Одредбом члана 94. став 1. прописано је да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из члана 92. став 1. тог закона за које је, на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да има телесно оштећење од 100% по једном основу или да има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице из члана 92. став 1. овог закона које има више оштећења, с тим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа. Одредбом чланом 101. прописано је да оцену неспособности за рад, потребе за помоћи и негом другог лица и постојање и степен телесног оштећења утврђују органи вештачења образовани по прописима којима се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Одредбама члана 37. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03... 93/12) прописано да телесно оштећење постоји када код осигураника настане губитак, битније оштећење или знатнија онеспособљеност појединих органа или делова тела, што отежава нормалну активност организма и изискује веће напоре у остваривању животних потреба, без обзира на то да ли проузрокује или не проузрокује инвалидност. Према члану 38. телесна оштећења из члана 37. овог закона, као и проценте тих оштећења утврђује министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања и министар надлежан за послове здравља на предлог фонда.

Полазећи од напред утврђеног из Налаза, мишљења и оцене органа вештачења РФ ПИО у другостепеном поступку број: 919 од 15.12.2010. године и допуне тог налаза број: 91 од 31.01.2011. године да код тужиле мал. А.А. на дан прегледа код органа вештачења у другостепеном поступку 14.12.2010. године, као и на дан 16.08.2010. године, постоји телесно оштећење по Глави III тачка 8 у висини од 100%, због болести, трајно и да контролни преглед није потребан, као и имајући у виду да је мал. А.А. правноснажним решењем првостепеног органа број: 55320-875/2007 од 21.08.2008. године признато право на додатак за помоћ и негу другог лица у ограниченом трајању – до 30.09.2010. године, када је било потребно извршити контролни преглед по Налазу, оцени и мишљењу Првостепеног органа вештачења РФПИОЗ - Филијала Београд број: 115 од 16.10.2007. године, то је правилно, по оцени Управног суда, тужени орган нашао да остваривање права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица у смислу члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити подразумева испуњеност услова који су кумулативно прописани, тако да лице мора бити корисник права на додатак за помоћ и негу

другог лица, као и да има телесно оштећење од 100% по једном основу или органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа или више оштећења, с тим да ниво оштећења износи 70% и више процената по најмање два основа. Како је тужили по основу решења првостепеног органа број: 55320-875/2007 од 21.08.2008. године било признато право на додатак за помоћ и негу другог лица у ограниченом трајању, до 30.09.2010. године, то је и право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица правилно оспореним решењем признато тужили само до наведеног датума, односно до поновног вештачења (контролног прегледа потребе за помоћи и негом другог лица). Стога је правилно поступио другостепени орган када је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Сагласно изнетом, неосновани су, по оцени суда, наводи тужбе који се тичу тумачења и правилне примене одредбе члана 94. став 1. Закона о социјалној заштити, имајући у виду да је право на додатак за помоћ и негу другог лица из члана 92. став 1. истог закона било признато тужили у ограниченом трајању, из ког разлога јој ни право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица није могло бити признато у већем обиму, већ ограничено - до 30.09.2010. године.

Одлучујући о предлогу тужиле да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његово поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 22.01.2016. године, 4 У. 6853/13

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ